

ИЗ СТАРИЯ ЗАВЕТ

Как е създаден светът

Преди много, много време Бог пожелал да създаде нашия свят. Дотогава всичко, което днес ни заобикаля, не съществувало. Нито слънцето, нито луната, нито земята. Бог пожелал да има хора, които да мислят за него и за които той да се грижи. Така Бог сътворил нашия голям и красив свят.

Той изричал всичко, което му се струвало добро и хубаво, и то изведнъж се появявало. И Бог се убеждавал, че то наистина е добро.

Най-напред извикал в тъмния и страшен безкрай: „Да бъде светлина!“. Така започнало сътворението на света. Станало светло. Нощта се превърнала в ден.

След това била създадена земята. Тя не била такава, каквато е днес – приличала на голяма кална топка. Бог решил да събере водата на едно място и така се образували реките и моретата, а земята изсъхнала и се оформили континентите.

Бог направил така, че през деня слънцето да огрява земята и да става топло и светло. Нощта не бивало да е съвсем тъмна – луната и звездите дарявали земята с малко светлина.

Бог направил всичко така, както си бил намислил. Искал земята да гъмжи от живот. Затова първо трябвало обилно да повали, а после отново да грейне слънце. Така пораснали растенията, цветята и дърветата. Бог им вдъхнал такива сили, че те започнали да раждат плодове със семенца, от които се раждали нови растения.

На земята се родили и животните. Рибите се появили във водата. След това в небето литнали и първите птици, зажужали пчели, запърхали пъстри пеперуди. Бог създал най-различни животни. Много от тях заживели и на сушата – червейчета и охлюви, костенурки и кучета, слонове и жирафи. И за да станат много, животните започнали всяка година да си раждат малки.

След като Бог изпълнил с живот водата и въздуха, на шестия ден заселил и земята с живот. Но нещо не било както трябва – на нея нямало разумно същество, което да разбере красотата на създаденото и да прослави Твореца. Поради това Бог решил да създаде същество по Свой образ и подобие. Той казал: „Да съворим човек по Наш образ и по Наше подобие и да господства над морските риби и над небесните птици, и над зверовете, и над

добитъка, и над цялата земя, и над всички гадини, които пълзят по земята“. Така Бог създал човека. Нарекъл го Адам, което ще рече „взет от земята“. Бог му дал това име, защото най-напред направил тялото му от пръст, а после му вдъхнал безсмъртна душа.

Когато свършил делото си, Бог въвел човека в света. Показал му красивата природа, зверовете, които трябвало да му служат, плодовете, от които трябвало да бере, без да сее и без да полива. Заживял Адам в своето прекрасно жилище, наречено рай. То било направено специално за него и било изпълнено с всички дървета, които растели по земята.

Красиво било всичко около Адам, но нещо му липсвало – бил сам. Нямащо с кого да сподели радостта от живота си, нито вкуса на плодовете, с които бил обграден. Ето защо добрият Бог решил да му подари помощница в живота – жената. Когато Адам заспал, Бог извадил от тялото му едно ребро и от него сътворил жената. Нарекъл я Ева, което ще рече „майка на всички живи същества“.

Адам и Ева

Заживели Адам и Ева в благословения от Бога Рай щастливо и безгрижно. Не се нуждаели ни от храна, ни от облекло. Храна имало в изобилие, било топло и приятно. Те ходели голи, защото били чисти и непорочни в мислите си като деца. Господ ги обичал много, явявал им се често и дълго беседвал с тях. Той им разказвал за дърветата, които населявали Рай, и особено за две от тях: Дървото на живота и Дървото на познанието. Ако хапнали от първото, хората щели да живеят вечно, без да се

страхуват от смъртта. А от плодовете на второто щели да разберат какво е добро и какво зло. Бог не искал Адам и Ева да опитват тези плодове и затова им забранил. Казал им, че ако нарушат забраната, ги очаква мигновена смърт.

Тези думи на Господа малко смутили хората и те започнали да мислят често за Дървото на познанието. И ето, като веднъж се разхождали край него, видели една змия. Змията ги заговорила с човешки глас. Адам и Ева не подозирали, че това бил самият Дявол.

– Не се страхувайте да ядете от плодовете на това дърво – казала змията-Дявол. – Вие няма да умрете, а напротив: ще ви се отворят очите и ще заприличате на боговете, които знаят какво е добро и какво зло.

Ева погледнала към дървото и се съблазнила. Откъснала плод от забраненото дърво и яла. После дала и на Адам. Изведнъж ги изпълнило чувство на срам, защото разбрали, че стоят голи един срещу друг. Откъснали няколко смокинови листа и се прикрили с тях.

Мръкнало се. Тогава Адам и Ева чули гласа на Бога:

– Адаме, Адаме, къде си?

Адам отговорил разтреперан:

– Чух гласа ти в Рая и се скрих, защото съм гол и ме е срам.

– Кой ти каза, че си гол? Да не би да си ял от дървото, от което ти забраних да ядеш?

Адам си признал всичко, като стоварил цялата вина върху Ева.

– Защо си сторила това? – обърнал се Бог към жената.

– Змията ме прельсти и аз ядох – отговорила Ева, без и тя да осъзнае, че е сгрешила.

Тогава Бог се разгневил и произнесъл своята присъда. Най-напред се обърнал към змията и криещия се в нея Дявол:

– Загдето си сторила това, проклета да си между всички животни и всички полски зверове; по корем да се влачиш и да ядеш прах през всички дни на живота си.

На жената Бог отсъдил да се мъчи при раждания, а на Адам отнел безсмъртието и безгрижието, като му казал:

– С пот на лицето ще ядеш хляба си, докато се върнеш в земята, от която си взет, защото пръст си и в пръст ще се превърнеш.

След това Бог изгонил Адам и Ева от Рая, като им дал кожени дрехи да се облекат. Поставил и херувим, който с огнен меч в ръка да пази от хората Дървото на живота. Изгоненият Адам се заселил срещу Рая, та да си спомня винаги за своя грях и да оплаква изгубеното си щастие.

Каин и Авел

След като Бог изгонил Адам и Ева от Рая, те започнали да изкарват прехраната си с пот на челото. Трудел се съгрешилият наш праядо Адам за себе си, за жена си и за своите първородни синове Каин и Авел. По-големият – Каин, бил техен любимец, затова и името му означавало „дар от Бога“. Расли Каин и Авел, порасли, станали земеделец и овчар. Те били първите хора, които отглеждали плодни дървета, засявали с любов земята, грижели се за добитъка. Затова и казват, че техните професии са най-старите, които познаваме. Каин израснал затворен и суров, а Авел – кротък и добър. По-големият непрекъснато завиждал на малкия си брат и се чудел какво зло да му стори.

Веднъж поднасяли дарове на Бога. Каин дал най-хубавите си плодове, а Авел избрал за жертвоприношение най-добрата от своите овце И ето че Бог приел дара на Авел с радост, докато към земните плодове на Каин се отнесъл хладно. Това още повече засилило злобата на Каин към брат му и той решил да го убие. Господ усетил какво се таи в душата му и затова го предупредил с думите: „Защо е така мрачно лицето ти? Прави добро като брат си и ще бъдеш весел. Пази се от греха, защото той вече стои пред вратата ти“.

Вместо да се замисли над мъдрите думи, Каин решил да изпълни замисленото. Тръгнал един ден на разходка из полето и поканил със себе си нищо

неподозиращия си брат. Когато се отдалечили от бащиния дом, той изведнъж нападнал Авел и го убил. Когато се върнал, Господ Бог го попитал:

– Каине, къде е брат ти?

– Не знам – отговорил троснато убиецът. – Не съм му пазач.

Тогава Бог разбрал, че в душата на Каин няма разкаяние, и това го разгневило.

– Какво стори ти? – казал. – Кръвта на брат ти вика от земята към мен. Бъди проклет от земята, която погълна кръвта на твоя брат, пролята от твоята ръка. Когато работиш земята, нека тя не ти дава силата си. Бъди изгнанник и скитник по земята.

Проклятието на Бог се сбъднало. Каин не посмял да се покаже пред родителите си и затова забягнал далеч от бащиния дом. За да го сочат с ръка всички хора, Бог поставил на лицето му срамен знак. А на Адам и Ева добрият Господ дарил друг син, когото кръстили Сит. Всички деца на Сит били добри и благочестиви и затова ги наричали „чеда Божии“.

Дълго бягал Каин, гонен от страха и ужаса на извършеното злодеяние. Накрая спрял, за да си построи дом. Но дори и там се страхувал и затова го обградил с каменни стени. Така той направил истински град на страха и омразата, който нарекъл Енох – на името на първородния си син. Но Каин се страхувал дори от децата си. През целия му останал живот продължила да го мъчи съвестта, преследвал го страхът да не се случи и с него това, което сторил на брат си. Ето защо не успял да възпита потомците си в любов и благочестие, а ги направил грешни и несъвършени. Те били наречени „чеда човешки“.

Ноевият ковчег

След смъртта на Авел и прогонването на Каин Адам и Ева живели още дълго. Когато светът бил млад, животът на хората бил дълъг няколкостотин години. След време им се родили и други деца. Първото било момче, което нарекли Сит. Осемстотин години след неговото раждане Адам и Ева починали. По това време семейството им било прераснало в голямо племе.

С течение на времето потомците на Каин и Сит се смесили. Забравили за своето минало и за своя Бог. Работели, забавлявали се, забогатявали и се прекланяли само пред нещата, сътворени от собствените им ръце. Вече не знаели как да бъдат добри един към друг, а в своя Бог съвсем не вярвали. Разврат и насилие се ширели по цялата земя. Натъжил се Господ и ги предупредил да се върнат към праведния живот: „Човек отсега нататък ще живее не повече от сто и двадесет години, ако нечестивостта не престане да съществува“. Но никой не му повярвал. И Господ разбрал, че доброто зави-наги е прогонено от душите на хората. Разкаял се, че ги е сътворил. В своята скръб Той решил да премахне живота от лицето на земята.

Но все пак в тези злочести времена имало един човек, който се стремял към праведен живот. Той се казвал Ной. Затова Господ решил да го запази жив. Веднъж той му казал: „Дойде време да сложа край на всичкото това насилие и зло. Ще унищожа всички живи същества и цялата земя заедно с тях“. След това Господ наредил на Ной да построи ковчег, който да е висок 45 стъпки, дълъг 450 и широк 75 стъпки. Вътре трябвало да има три равнища – долно, горно и средно, а целият ковчег да бъде намазан със смола, за да не пропуска вода. Господ наредил на Ной още да подбере от всяко живо същество без човека по две – мъжко и женско. От птиците и животните, които са му най-необходими, да вземе по седем двойки. „На земята ще има потоп – рекъл Господ – и всичко под небето ще загине.“ Затова Ной трябвало да събере в ковчег и храна за своето семейство, птиците и животните, които щели да бъдат с него.

След като всичко било изпълнено, Ной заедно със семейството си и избраните птици и животни влезли в ковчег. Изминали седем дни и поройни дъждове завалели навсякъде по земята. Хората побързали да се приберат на сушина в къщите си. Но пороите не спирали – нивото на водата бавно се покачвало. Заливала дворовете и домовете. Уплашени, хората бягали към хълмовете и планините, за да се спасят. Но водната стихия ги следвала по петите. Реки и езера, морета и океани се надигнали и се слели в едно със

сипещите се от небето порои. Всичко изчезнало под водата – хора и птици, животни и дървета. Само Ноевият ковчег се носел над водната повърхност.

Валяло четиридесет дни и нощи. След това дъждът спрял и силен вятър разгонил облаците от небето.

Повече от шест месеца плавал Ноевият ковчег по спокойното море. Едва на седемнадесетия ден от седмия месец той спрял в планината Арарат. Ной искал да разбере дали е изсъхнала земята и затова пуснал от прозореца един гарван. Но той полетял самотен в небето и след като не намерил никъде суша, се върнал. Тогава Ной изпратил един гълъб. Но и той се върнал. След седем дена отново го пуснал. Този път гълъбът се върнал чак вечерта, като носел в човката си маслинено клонче. Ной почакал още седем дена и за трети път пуснал гълъба. Този път той не се върнал, защото земята била изсъхнала.

Ной отворил вратата на ковчега и всички стъпили на земята. Светът започнал своя нов живот. Ной изградил жертвеник и принесъл жертвоприношение в знак на благодарност към Бога, че е запазил живот на земята.

Господ се зарадвал на добрината в сърцето на Ной. Заклел се никога повече да не унищожава хората и благословил Ной и синовете му. След това той сътворил на небето огромна дъга и рекъл: „Това е знак на завета между нас“. Оттогава дъгата е символ на доброто отношение на Господ към хората.

Вавилонската кула

Тримата Ноеви синове щели да станат праотците на нови народи, появили се в един свят, прочистен от потопа. След като напуснали ковчега и получили Божията благословия, те си направили убежища и не след дълго жените им народили синове. Семейството на Ной нараснало неимоверно, поколение след поколение, така че след време чрез Яфет, Сим и Хам населението в света много се увеличило. Самият Ной живял още триста и петдесет години след потопа, след дните, прекарани в ковчега. Той работел на полето и в лозята и наблюдавал как се множи голямото му семейство.

Умрял на деветстотин и петдесет години, доволен, че синовете му ще бъдат бащите на народите по света.

От седмината синове на Яфет водят началото си езичниците, или нееврейските народи. Петимата синове на Сим щели да бъдат праотците на семитите, или евреите. От неговия род щели да се родят двама почитени мъже – Авраам и Лот. Четиримата синове на Хам щели да продължат да вървят на юг и да населят Африка. От тях щели да произлязат нееврейските жители на Ханаан. Потомците на Сим, по-късно наричани израилтяни, щели непрекъснато да воюват с ханаанските потомци на Хам, но това щяло да стане много, много години след смъртта на Ной.

Така от семействата на синовете на Ной водели началото си различните народи на света. По това време всички народи по земята говорили един общ език.

Потомците на Ной напуснали планината Арарат и продължили на юг към долината на Ефрат. Открили равнина с плодородна почва в Сенаар, която била част от Вавилония, и се заселили в нея.

– Хайде да правим тухли и хоросан – говорили си те – и да построим град, в който да живеем заедно. Нека да издигнем кула, толкова голяма и висока, че върхът ѝ да докосва небето. Ще станем известни с кулата, ще се прочуем и ще бъдем народ, събран на едно място, вместо да се скитаме по цялата земя.

Заловили се те за работа. И трябва да кажем, че се трудили с все сила. Правели тухли, много тухли, и все по-високо и по-високо се извисявала кулата, докато грейнала като храм на езически бог. А те не спирали да строят. И слязъл Бог да види кулата, която синовете човешки градили. Не я харесал – не му харесали гордостта и високомерието, на които тя била плод. „Хората на земята са един народ – мислел си той – и говорят един и същ език. Гово-

рят един език, за да се държат заедно. Щом могат да направят такова нещо, нищо не е в състояние да ги спре да сторят всичко, което си намислят. Но гордостта им е достатъчно голям грях.“ Изглежда, те пак били забравили Бога и отново били започнали да боготворят творенията на собствените си ръце. „Да слеза долу и да пообъркам езика им – казал си Господ. – Да направя така, че да не се разбират помежду си.“

И изведнъж строителите на града и кулата започнали трудно да се разбират. Работите спрели неочаквано. Невъзможно било да се продължи, защото всеки от тях говорел различен език. Същото се получило и в самия град. Тези, които можели да се разбират, се събрали и останали да живеят заедно. Скоро по цялата земя се появили много народи, които говорели само един език помежду си. Тези, които били останали в града, се отказали от строежа, тъй като повечето от жителите му се били пръснали надлъж и нашир. Затова градът бил наречен Вавилон. В този град Бог объркал земния език и пръснатите по далечни кътчета на света хора се събрали в отделни народи, всеки със свой собствен език.

